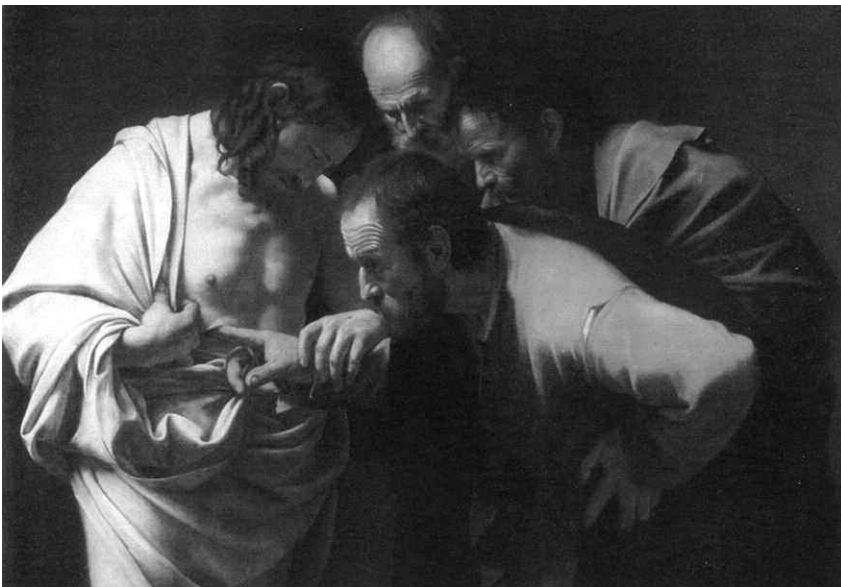

HÁRANG

Hisszük ... feltámadott!

„Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhossa azokat, akik elaludtak, a Jézus által ő vele együtt.” (1Thess 4,14)

Michelangelo Merisi da Caravaggio: Hitetlen Tamás (1599)

■ Húsvét. Az élet, az isteni kegyelem és szeretet ünnepe. Húsvétban, talán sokkal inkább, mint más ünnepen, Istennek az emberek iránti kegyelme mutatkozik meg. Krisztus győzött a halál felett. Ez a tény, ez az örömhír, melyet úgy, mint születését, angyali hírnökök adnak a világ tudtára, vigasztalást és reménységet ad az embernek minden élethelyzetben.

A Szentháromság Isten az élet Mindenható Ura. Ez a Kegyelmes Úr, pedig minden hozzátérőnek a Krisztus által megnyitott útra mutat. Ha hiszünk őbenne, hitünk valósággá válik az ő jobbán. Sok embernek nehéz az örökélet, a feltámadás tényében, valóságában hinnie. Való igaz, a feltámadás nem emberi dolog, hanem isteni. Emberi logikával, empirikus okfejtéssel nem tudunk önmagunk emberi kicsinység-

gén túllépni. De hittel, Isten vigasztaló Szentlelkének segítségével, tekintetünket az Istenre emelve: bátran nézhetünk jövődönk felé. Pál apostol idézve: „Ha csak ebben az életben reménykedünk, minden embernél nyomorultabbak vagyunk”. Mai változó világunkban, amikor úgy tűnik, semmi nincs, ami biztos lenne a jövődönkben, Krisztus feltámadása mindenkinek biztosságot és reménységet ad. Megmutatja: van miért, érdemes ezt az életet élni, van miért a betegséget, a fájdalmat, az egyedüllétet és még a gátsz is elviselni.

folytatása a 3. oldalon

■ **Ballai Zoltán, lelkészigazgató**
Apafi Mihály Református
Egyetemi Kollégium

Kunszery Gyula:

Húsvéti fák

Azon a vasárnap
 ujjongtak a pálmák,
 mert a megváltásnak
 messiási álmát
 valósulva látta
 Jeruzsálem népe,
 Jött Jézus...lepleket
 dobtak le elébe,
 s lengettek fölötte
 büszke pálmaágat,
 azon a vasárnap.

Akkor csütörtökön
 a szelíd olajfák
 karcsú ágaikat
 lankadtan lehajták,
 mert a Getsemane-
 kertben gyötrelemmel
 vért verejtékezett
 egy magános ember,
 vére szétfolyott
 a fekete rögökön,
 akkor csütörtökön.

Azon a pénteken
 szomorú szél susog,
 búsan hajladoztak
 bánatos cédrusok,
 mert fönna a Golgotán
 cédrusfából ácsolt
 kereszten függött
 egy véresre korbácsolt,
 meggyötört, megkínzott
 kihült, sápadt tetem,
 azon a pénteken.

S a másik vasárnap
 úgy pirkadat tájba
 kivirult a világ
 valamennyi fája,
 északi fenyőktől
 délszaki pálmákig
 mind üdén kizöldell,
 lombot hajt, virágzik,
 mert halottaiból
 Jézus ím feltámadt
 ezen a vasárnap!

„Mit keresitek a holtak között az élő? Nincs itt, hanem feltámadt.” Lk 24,5-6.

Áldott húsvéti ünnepet kívánunk minden kedves testvérünknek!

Virágvasárnapi gondolatok

a János 12, 12-19 alapján

■ A virágvasárnapi Igét olvasva azokra gondoltam, akik akkor nem voltak az ujjongó nép között Jeruzsálem utcáin, azokra, akik távol maradtak. És arra, hogy vajon miért nem vonultak ki Jeruzsálem utcáira, mint a többiek? Biztosan voltak olyanok a városban, akik nem tudták, hogy ma éppen a várt király vonul végig az utcákon. Lehet, hogy mások öregség, vagy betegség miatt nem tudtak ott lenni. És lehetek olyanok, akik haboztak: biztos ez a Messiás? Biztos ez Isten Fia? Ezért nem mentek a fogadására.

A Jézussal való találkozás egyszeri lehetőségéről olvasunk itt. A régóta várt király bevonul Jeruzsálembe. Persze, hogy mások az elvárások, egy kicsit pompásabbnak képzelték el, nem éppen számárháton, de mégis: Ő a megígért Messiás, Dávid fia. Mindenki tudja azok közül, akikről itt olvasunk, akik itt pálmaágakkal és hódolatokkal várják. A „nagy sokaság”, ahogyan az Ige említi őket. De egy biztos: nem mindenki tudja Jeruzsálemből.

Tekintsünk azokra, akik a pálmaágakat lóbálva köszöntik Őt: közülük sokan ott voltak pár nappal később is, Pilátus palotája előtt, és pálcát törtek Jézus fölé, és önfeledten kiabálták: „Feszítsd meg!” Talán jobban cselekedtek azok, akik

nem mentek ki, mert így bölcsebb, mint először örömmel fogadni, majd pedig tudatlanul keresztfára küldeni.

És lehetett egy másik csoport ember is, akik a Jézussal való találkozást inkább kerülték, mondván: „Jobb nem is találkozni vele”. Hadd nevezzük őket „szégyenlősöknek”.

Manapság is vannak olyan emberek, akik keresik a találkozást Jézussal, akik úgymond rajonganak érte, vallást tesznek róla, neki vagy róla énekelnek, még az utcán is kegyes énekeket dúdolnak. Sokan tartanak emellett, és továbbra is példamutató keresztyén életet élnek, de ismerünk, gondolom, olyan személyeket is, akik valamikor a leghűségesebb, legfanatikusabb követői voltak a mi Urunknak, aztán hirtelen, valaminek a következtében a legnagyobb ellenségévé váltak, vagy olyanokká, akik számára az Úr ügye már teljesen mellékes.

Ha ilyen „keresztyénekkal” találkozunk, vajon nem könnyebbülünk meg utána, amikor kibújik a szög a zsákból, és felismerjük, hogy ez csupán egy kegyes játék, manőverezés volt? Akkor nem jobb, ha valaki ott-hon marad, ha jön Jézus, mintsem elébe menjen, és aztán elárulja?

Két ok miatt figyeljük meg a „szégyenlősöket.”

Először azért, mert ma sokkal többen vannak, mint egykoron, amikor Jézus még e földön járt. És lehet, hogy még rokonszenvesek is számunkra, mert valahogy megértem, megértjük őket. És sokszor kívánjuk nekik, hogy tegyék már túl magukat azon, hogy szégyellik magukat. Elmondom, hogy mire gondolok: sokszor mondják el egyes, már a nyugdíjkorhatárt elért hívek, hogyan nézne az ki, ha Ők most kezdenének el templomba járni: „mindenki kikacagna engem” – vélik. Vagy pedig: „ha én most a bibliáórákra kezdenék járni, vajon mit mondana rólam a szomszédasszonyom?” Vagy: „a családomban azt mondanák, hogy tényleg a fejére

fordult minden ezen a világon, ha én elmondanám nekik, hogy minden vágyom az, hogy naponként olvashassam a Bibliát”.

Igen, keresztyén testvéreim, ilyenek voltak Jézus idejében is, vannak manapság is – sőt, ma sokkal nagyobb számban, gondolom. És olyan szívesen bátorítanánk őket, hogy vegyenek már végre erőt, és induljanak el. Hogy megtegyék az első lépést a templom felé, vagy akár egy bibliáórák közösség felé, afelé, ami soha nem volt szokásuk. Minden fenntartás ellenére, vagy a szomszédok pletykálkodása ellenére, vagy a családtagok számon kérő,

Ismerjük a lenéző tekinteteket, és éppen azért ne vessük meg a szégyenlősöket. Inkább buzdítsuk őket!

kérdő pillantása ellenére, vagy saját szégyenük ellenére. Mert nagyon is fontos, hogy az ilyenek megtegyék az első lépést, minthogy éppen ezeken a kicsiny, de fontos lépéseken múljon, vagy megghiúsuljon a kezdeményezés, a Jézussal való találkozás.

Képzeljünk csak el, ha manapság is úgy történe, mint akkor Jeruzsálem utcáján: ha valaki nincs az utcán, amikor Jézus ott elvonul, akkor lekéste a találkozást. És egy második alkalommal már nem jön el.

És vannak mások is, akik talán még fiatalok, akik alig pár éve konfirmáltak, vagy éppen most konfirmálnak, és még nem olyan erős a Krisztussal való kapcsolatuk. Őket is nyugodtan az úgynevezett „szégyenlősök” csoportjába sorolhatjuk. Mert manapság óriási bátorságra van szükség a fiatalok között, ha egy csoportban valaki azt mondja: „Szívesen járok templomba, jól érzem magam ott. Megpróbálok keresztyénként élni.” Mert kikacagják és kigúnyolják őket, ha imádkoznak.

Ismerjük a lenéző tekinteteket, és éppen azért ne vessük meg az ilyen szégyenlősöket. Inkább buzdítsuk őket!!! Gondoljunk arra: lehet, hogy Jézus nem vonul végig még egyszer. És akkor az élet, a rossz tapasztalatok felemésztik az egész odaadást és lelkesedést. És akkor sokak számára nincs többé visszaút Jézushoz. Ezért kívánjuk azoknak az embereknek, akikről itt most szó van, hogy ellene tudjanak állni mindannak, amit mások róluk gondolnak, vagy mondanak.

■ Péntek András

Hisszük ... feltámadott!

folytatás az 1. oldalról

Ama első húsvétkor feltámadott Krisztus Jézus értelmet ad a szenvedőnek, reményt a betegnek, világosságot a sötétségben élőknek. „Ha hisszük, hogy meghalt és feltámadott...” – csakis akkor. Ha hittemmel oda tudok lépni a Golgotához és az üres sírhoz, akkor tudom meghallani az örömhírt, evangéliumot hirdető angyalok szavát. Az út az örökélet és megváltás felé átvezet ezeken, és kikerülni nem lehet semmiféle módon: sem áltudománnyal, sem paranormális módszerekkel, sem hipnózissal sem tűzön járással, sem divatos fogyókúra módszerekkel, vagy önmegtartóztatással, de még alapos teológiai ismerettel sem. Csakis hittel...

Heidelbergi Káténk azt mondja: életünknek és halálunknak egyetlen vigasztalása, hogy Jézus Krisztus tulajdonai vagyunk. A mi tulajdonosunknak, a Krisztusnak feltámadása a mi dicsőséges feltámadásunk záloga és biztosítéka – mondja Pál apostol.

Ez a mi hitünk valóságossága és lényege... Ez adjon nekünk erőt és reményt e húsvétban is, hogy mosolyogva, és erős hittel-lélekkel tudjunk a holnapi napra tekinteni, mint a Mindenható Istennek Krisztusban és Krisztus által megváltott gyermekei.

Épül a Györgyfalvi úti imaház

Ilyennek tervezzük

Ennyi van meg belőle. Közös erőfeszítéssel meg is valósulhat!

■ Szép ünnepe volt az istentiszteleti közösségnek április 2-án: a bűnbánati istentisztelet keretében 3 felnőtt testvérünk részesült a keresztség szentségében, és 7 felnőtt tett konfirmációi fogadalmat. Őket láthatjuk a fenti fényképen. Az első sorban balról jobbra: Szabóné Incze Irén, Sándor Andrea Éva, Sándor Ildikó Éva, Gergelyné Adorján Vera, Sándor Csilla Ildikó. A második sorban: Szabó István Ábel, Rigmányi Sándor, Kovács Róbert Lajos, Gergely Zsolt, Gergely Róbert.

■ 2009. virágvasárnapján konfirmációi fogadalmat tettek: Balázs Kinga Emese, Bec Norbert, Bozsa Andrea Szidónia, Egyedi Norbert, Ferenczy-Vass Evelyn, Gergely Zoltán, Illyés Zsolt, Kispál Tímea, Lőrincz István, Plesch Zsigmond Edina

Isten segítse fiatal testvéreinket fogadalmuk megtartásában!

Berekfürdői élményeim

„Bemegyek veled az én ajtómon, Hogy kijöhessünk együtt a te ajtódon.”
Loyolai Ignác

■ A 2009. március 15-20. között a berekfürdői Megbékélés Házában tartott konferencia fő gondolatmenete Kálvin születésének 500. évfordulójához kapcsolódott. Az egész heti sorozat címe a következő volt: **„Ki gondolta volna, hogy ez lesz belőle?”**

A találkozon a házigazda budapesti Kálvin téri gyülekezet mellett meghívottként jelen voltunk mi, a Farkas utcai gyülekezet 11 képviselője Péntek András segédlelkész vezetésével, ugyanakkor a kárpátaljai nagyszöllősi református gyülekezetnek kb. 10 fős képviselete Czirók Béla lelképásztor vezetésével, és a pécsváradai református gyülekezet néhány tagja.

A napi program a következő volt:

8.30-kor volt a reggeli, majd 9.30-kor következett a reggeli áhítat, amelyet a házigazdák, Páll László és Molnár Miklós lelképásztor tartottak.

10.30-tól nagyon érdekes előadásokat hallgathattunk, melyeket neves professzorok tartottak. 13 órakor volt az ebéd, melyet a délutáni szabadfoglalkozás követett, amikor is kézimunkázni, olvasgatni, sétálni, beszélgetni vagy fürödni lehetett a szomszédos termálfürdőben. 18 órakor gyülekeztünk a vacsorára, amit 19 órától követett az esti áhítat. Ezeket a vendég lelkészek szolgálták.

Áhítat után az esti program keretében beszámoló és beszélgetések voltak a következő címmel: **„Rettenetes küzdelmek között éltem én”**. Ezeket a XX. század szenvedőinek és túlélőinek Istennel kapcsolatos élményeit hallgattuk meg.

Az esténkénti személyes és kötetlen beszélgetéseknek nagy haszna és tanulsága volt. Például a kárpátaljai testvérekkel folytatott sok beszélgetésünk kapcsán nagyon érdekes következtetésekre jutottunk: megfigyelhettük, hogy nagyon sok olyan közös szót használunk, amit az anyaországi testvérek más szóval fejeznek ki. Ugyanakkor közös szokásaink is vannak (étkezés, hagyományok, földművelés terén), amelyeket ők is ugyanúgy megőriztek, akár csak mi Erdélyben, dacára annak, hogy ők egészen más nemzetiségű környezetben élnek mint mi, lassan

100 éve. Ugyanakkor tudomást szerezhettünk arról, hogy jelenleg hogyan élnek, milyen anyagi gondokkal küszködnek, milyen nehézséget jelent számukra az, hogy csak útlevelemelhetnek Magyarországra, mennyire megalázzák őket a határátlépőnél, hisz Ukrajna nem uniós állam. Milyen gondot jelent a munkanélküliség, valamint a magyar nyelvű oktatás szisztematikus leépítése. Sajnos a fiatalság 90 %-a Magyarországra települ, mert ott hon nem talál munkalehetőséget. Mindez oda vezet, hogy a jelenlegi 150 ezer magyar lélek lassan-lassan elfogyatkozik Kárpátaljáról.

A napi előadásokat dióhéjban a következőképpen tudnám összefoglalni:

Első nap dr. Marjovszky Tibor professzor tartott előadást „Az egyház akkor, ma és holnap” címmel. Az előadás 3 fő gondolatra épült:

1. Milyen gazdasági, társadalmi és vallási állapotok uralkodtak Genfben, amikor Kálvin odaérkezett.

2. Kálvin elképzelései, elvei, hitvitái, nehézségei. Milyen falakba ütközött, milyen konfliktusokkal szembesült.

3. Mit szólna Kálvin, ha ma megjelenne közöttünk? Azaz hogyan képzelte el a reformáció lényegét, és hova jutott az napjainkban?

Genfről tudnunk kell, hogy akkoriban egy elszegényedett, mocskos, járványoktól gyötört, szellemileg és erkölcsileg lezüllött város volt. Tudjuk, hogy ebben az időben a katolikus egyház teljesen hibás irányba haladt, (bűnbocsátó cédulák, babonák, stb.).

Ezt felismerve megjelent egy új eszme – a reformáció gondolata –, megjelentek nagy reformátoraink, akik közül a legnagyobbak Kálvin János, Luther Márton, Zwingli Ulrich (1484–1531), Melancton (1497–1560), Heinrich Bullinger, a svájci reformáció megmentője.

Kálvin Genfben fejt ki tevékenységének legjelentősebb részét. 27 évesen megírja főművét, az Institutio Religionis Christianae-t, melynek fő tétele a predesztináció, azaz az eleve elrendelés tana.

Ugyanebben az időben tevékenykedik Luther Márton, aki 1517. október. 31-én kitűzi a wittenbergi vártemplom falára 95 pontban összefoglalt téziseit. Kálvin és Luther viszonyáról tudnunk kell, hogy ők sok mindenben egyetértettek, kivéve az úrvacsora értelmezését. Ebből kifolyólag a két nagy teológus útjai külön váltak, ilyen formán Kálvin hatására alakul ki a „kálvinizmus”, azaz a mi református vallásunk, valamint Luther hatására a lutheránus evangélikus vallás. Luther elve az volt, hogy a templomban minden bennmaradhat az addigi hagyományokból, amit a biblia nem tilt (kereszt, freskók, díszítések, zenei kíséret...), és csak azt kell kidobni, amit a biblia tilt (bálványok, stb.). Ebből adódik, hogy az evangélikus istentisztelet formailag közelebb áll a katolikus liturgiához, tartalmilag viszont közelebb áll a református istentisztelethez. Lutherrel szemben Kálvin elve az volt, hogy a templomba ne kerüljön semmi, csak amit a biblia előír. Így alakult teljesen dísztelenné, puritánna a református templombelső. Adott pillanatban az orgona jelenléte is veszélybe került, de szerencsére azt sikerült visszaállítani eredeti rendeltetésének megfelelően, hiszen a szép éneklet ugyan csak Isten csodálatos voltát dicséri.

Második nap, kedden dr. Fekete Károly professzor tartott előadást: **„Ki gondolta volna, hogy ez lesz belőle – az istentisztelet és a liturgia vonatkozásában”**

Roppant érdekes előadás volt, mert azt a témát feszegette, hogy melyek voltak Kálvin elképzelései az istentisztelet formái és tartalmi vonatkozásában, és mi valósult meg mindabból, amit Kálvin előírt. Például örömmel hallhattuk, hogy a mai erdélyi istentisztelet, bár még igencsak messze áll a kálvini elképzeléstől, de a Ravasz László féle megújításnak köszönhetően valamelyest közelebb áll hozzá, mint az anyaországban elterjedt liturgia (lásd: közös hangos bűnvallás az istentisztelet keretében).

Harmadik napon, szerdán Debrecenbe utaztunk, ahol közösen megtekintettük azt a kiállítást, amit a Kálvin év országos megnyitója alkalmából szerveztek a Debreceni Református Kollégium könyvtárában. A kiállítás nagyszerűen kiegészítette az addigi Kálvinnal kapcsolatos ismereteinket.

Negyedik nap dr. Ritóok Zsigmond professzor előadását hallgattuk élvezettel: „Ki gondolta volna, hogy ez lesz belőle – az egyéni és közösségi erkölcs vonatkozásában”

Ez az előadás dr. Fazakas László „Kálvin időszerűsége” című könyve alapján készült. A könyv próbál rávilágítani Kálvin társadalmi és egyéni etikájára. Hogy mindezt megértsük, tudnunk kell, hogy Genf roppant nehéz gazdasági és társadalmi helyzetben van a Kálvin idejében, a katolikusok elvándorolnak, a város gazdasági hanyatlásnak indul, majd megjelennek a hugenották, akiket Franciaországból üldöztek el éppen vallási nézeteik miatt (lásd Szent Bertalan éjszakája, amikor is 3000 hugenottát gyilkolnak le egy éjszaka alatt vallási nézeteik miatt).

Tudni kell, hogy Genf polgársága két kategóriából állt: őshonos genfi-ekből, valamint jövevényekből (ezek voltak a hugenották, akik nagyon szegények voltak). Kálvinnak külön státusa van – ő egyszerűen csak ottlakó volt, de látva azt az erkölcsi hanyatlást, amibe került a város, megpróbál felállítani egy olyan erkölcsi kódexet, amely az Igéből indul ki. Kálvin szerint az Igét a teológia magyarázza – de utána alkalmazni is kell valahogyan. Ezért mondja azt, hogy egyfelől van az Ige, amely nem más, mint Isten személyes üzenete Szentlelke által, másfelől pedig van az adott gazdasági társadalmi helyzet, amihez mindig igazodni kell. A predesztináció elve szerint az ember elhiszi, hogy ő Isten kiválasztottja, és ennek tudatában cselekszik. Kálvin kitér arra is, hogy mi a törvény szerepe az ember életében. Szerinte a törvény azért kell, hogy segítsen megvalósítani mindazt, amit Isten a mi életünkkel kapcsolatban elképzelt, ugyanakkor nevel minket, és segít dönteni a jó mellett. Mivel a megszentelődési folyamatban állandóan tanulunk, emiatt a keresztyén élet nem egyszerű szabályok követése, hanem szeretetből való engedelmeskedés, felelős döntések sorozata. Kálvin vezérelve tehát: „Nem szabályokat követni, hanem felelősen dönteni Isten tetszése szerint”. Kálvin szerint a Szentlélek az, aki vezet bennünket, és segít dönteni a különböző helyzetekben.

Kálvin szerint az erkölcs a munkában valósul meg. Szerinte a mun-

ka nem más, mint küldetés. Isten a munkához adja az ő erejét, valósággal csepegteti belénk naponta az erőt.

Kálvin kidolgozta saját elképzelését a különböző szociális problémák megoldására is. Úgy tartotta, hogy minden embernek úgy kell dolgoznia, hogy az a másik ember javára váljék. Kálvin elvi alapokra helyezte a szociális problémák megoldását. Azt tartotta, hogy nem alamizsnát kell adni, hanem szervezeten, intézményesen kell gondoskodni a szegényekről, és mindig az adott társadalmi helyzethez kell igazodni, amikor döntéseket hozunk. Ezért mondja, hogy „a gazdag sá-

Kálvin János

fárkodjék a másik ember javára, gondoskodjon a szegényekről, hiszen csak kölcsön kaptuk a javakat Istentől, nem a magunk javára, hanem Isten népének a javára”. Kálvin arra biztat, hogy minél nagyobb valakinek a vagyona, annál jobban segítsen a rászorulókon.

Kálvin elment addig, hogy elfogadta a tisztas haszon elvét, és elfogadta, hogy lehet kölcsönért kamatot kérni, de a haszon legyen nagyobb, mint a kamat. Az adott nehéz gazdasági helyzetben a vállalkozást helyénvalónak tartotta, és vallotta, hogy olyan hitelt kell biztosítani, ami fellendíti a termelést. Ezek a gondolatok alapozzák meg azt az állítást, miszerint Kálvin teremtette meg a kapitalizmus szellemét. Sajnos, az évszázadok múlásával a szellem elillant belőle, s a haszonlesés maradt csak az utókorra.

Bárhogyan is értelmezzük Kálvin gondolatait, végezetül elmondhatjuk, hogy napjainkban is egyedül érvényes az egykori bencés elv, amely mára már egyetemes keresztyén elvé alakult: **Orando et Laborando**, azaz Imádkozz és Dolgozz.

A konferencia utolsó estéjén úrvacsorás istentiszteleten vettünk részt a helyi templomban, ahol Péntek András segédlelkész mondott rövid, de szívhez szóló prédikációt, amelynek az volt az üzenete, hogy mindhiába vágjuk nagy buzgalommal a fát, ha időnként nem élesítjük meg a fejszénk életét. Ezt én úgy értelmeztem, hogy nem elegendő szorgalmasan templomba járni, hanem mindenekelőtt erősíteni kell a mi Istenbe vetett hitünket.

Végezetül szeretnék kitérni arra, hogy milyen maradandó élményt jelentett a konferencia lelki és szellemi feltöltődés szempontjából.

Elsősorban sokkal közelebb kerülünk egymáshoz azokkal a testvérekkel, akikkel együtt képviseltük gyülekezetünket. Megismertük egymás gondolatait, és ez reményeim szerint építő jellegű lehet a jövőre nézve. Talán jobban szót tudunk majd érteni, amikor döntéseket kell hoznunk egyházunk ügyeiben.

Másrészt új embereket ismertünk meg a különböző testvérgyülekezetekből. Új barátságok születtek, amelyek akár egy életre is szólhatnak. Megismertük mások problémáit, ezáltal átminősült a saját gondunk-bajunk. Örömmel tapasztaltuk, mennyire ragaszkodtak a jelenlévő testvérek a szülőföldjükhöz, függetlenül attól, hogy Erdélyből vagy Kárpátaljáról jöttek, és ez reményt ad a magyarság megmaradására az anyaországon kívüli területeken.

Intellektuális szempontból elmondhatom, hogy az elhangzott előadások által nemcsak új ismeretekkel gyarapodtam, de még jobban felkeltették bennem egyháztörténetünk iránti kíváncsiságomat.

Zárógondolatként szeretném kiemelni, hogy a legnagyobb haszna a konferenciának az volt, hogy közelebb kerültem Istenhez. Megindító és felemelő volt megtapasztalni a jelenlévők – többnyire nagyon idős emberek – mély és őszinte istenhittét, és nagyon jó volt töltekezni ebből a tiszta forrásból, reményeim szerint hosszú időre.

■ Székely Magdi

Péter húsvétja

Mk 16,7.

■ A Heidelbergi Káté 45. kérdése a Jézus Krisztus feltámadásának a hasznára vonatkozik. A felelet szerint az egyik haszon az, hogy a feltámadt Jézus ereje minket is új életre támaszt. A Szentírásnak a feltámadásról szóló nehezen érthető tanítását gyakran elintézzük azzal, hogy az majd úgyis csak valamikor sok idő múlva lesz, nem kell tehát különösebben foglalkoznunk vele. Ez a kényelmesebbik álláspont, ugyanis a Krisztus feltámadásának már mostani életünkben is igen jelentős haszna van. Nem csupán reménységünk tárgya, hanem jelenünk meghatározója, konkrét változások előidézője is. A feltámadás hite, a feltámadt Krisztussal való húsvéti találkozás ma eredményezhet egészen új életet. Péternek is volt húsvétja, ő is hallotta a feltámadás evangéliumát. Úgy gondolom, hogy a tulajdonképpeni híradás mellett nagyon lényeges üzenet rejlik alapigénkben.

A húsvéti evangélium nem annak szól, aki a hit harcában soha nem bukott el. De ha egyszer is megtörtént, hogy valamit megígértél Istennek, és nem teljesítetted, ha egyszer is erősebbnek bizonyult a kísértés, mint te, ha egyszer is érezted lelkiismeret furdalást elkövetett bűnöd miatt, akkor a húsvéti örömhír valódi vigasztalás lehet neked.

Márk evangélista híradásában két szó olvasható, s ez a két szó a valaha is elbukottak nagy reménysége: „és Péternek”. Az üres sírnál levő angyal mondja az asszonyoknak: „Menjetek el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek...” Biztosan a feltámadott Úr üzenté ezt, az angyal nem magától említette külön Pétert is. Azt a Pétert, aki megtagadta Urát, aki csúfosan elbukott az állhatatosság és hűség próbáján.

„És Péternek...” annak, aki nem tudja elfelejteni tettét. Aki az asszonyok híradását a sarokban meghúzódva, szégyenkezve és mélységes fájdalommal hallgatja. S aztán egyszerre megcsillan a tekintete. „Mit mondtatok? Azt üzeni, hogy Péternek is mondjátok meg? Biztos,

hogy ezt mondta az angyal? Ismételjétek meg, hadd hallom újra!” Ettől a két szótól lesz igazán húsvétja Péternek. Ettől a két szótól nekünk is húsvétunk lehet. Mert e két szó által üzeni a Feltámadott, hogy a bukottak, az elesettek is lehet új élete.

Péterre tekintve lássuk meg saját életünk nagy reménységét!

1. Bukásaink nem rejthetők el Krisztus tekintete elől.

Ádám és Éva bűnesete óta az elbukás utáni első reflexszerű cselekedet a rejtőzködés. Értelmetlen és lehetetlen vállalkozás, mégis mindegyre megpróbáljuk. Viszont ne feledjük:

a. Jézus már előtte látta Péter bukását. Jézus előre megmondta, hogyan fogja megtagadni őt Péter. Péter erősen tiltakozik. S amikor bekövetkezik, még Jézusnál is jobban meglepődik gyarló cselekedetén. Jézus jobban ismeri Pétert, mint Péter önmagát.

b. Jézus látta Péter bukását. Lukács írja le evangéliumában a Péter tagadásának drámai jelenetét. Péter még beszélt, amikor megszólt a kakas. „Ekkor megfordult az Úr, és rátekintett Péterre” (Lk 22, 61). S ebben a tekintetben több volt, mint amit szavakkal ki lehet fejezni. Ettől a tekintettől Péter keserves sírásra fakadt.

c. Jézus emlékezett Péter bukására. Feltámadása után ezért adja az angyal szájába a szavakat: Péternek is mondjátok meg. A tagadást már nem lehet meg nem történné tenni. Jelentőségét nem lehet kicsinyíteni.

Húsvét előtti életünk jellemzője a rejtőzködő magatartás. Jézus elől semmit nem rejthetünk el. Jobban ismer, mint gondolnánk. Ismeri gondolatainkat, félelmeinket, hallja szavainkat. Tudja, hogyan fogunk elbukni holnap és holnapután. Nem kerüli el a figyelmét az, amit teszünk, s elvárja, hogy mi se hunyjunk szemet cselekedeteink fölött. Ahogy az első húsvétkor, most is

képes belépni bezárt ajtók, bezárt szívek ellenére is.

Ma azt is látja, hogy milyen érzésekkel jöttünk ünnepelni. Hisszük-e őszintén az ő feltámadását, s hiszünk-e a magunk feltámadásában? Hisszük-e, hogy tagadásaink és árulásaink nagycsütörtöke után részünk lehet a húsvéti feltámadás örömeiben? Érezzük-e, hogy lelkiismeretünk szava által maga Jézus emlékeztet régi életünkre, ugyanakkor indít a megbánás ösvényén, hogy ő emberünk vele együtt haljon meg a kereszten.

Gondolhatnánk: az, hogy Jézus látja, tudja bűnünket, bukásainkat, még nem egészen tölt meg reménységgel. Jézus Péterre vonatkozó üzenete viszont másról is szól:

2. Bukásaink nem szakíthatnak el a Feltámadott Krisztustól.

Igaz ez, mert:

a. Péter bukása nem súlyosabb mások elbukásánál. Ne ítélkezzünk Péter felett, hisz bármelyikünkkel megtörténhetett volna, sőt már meg is történt nem egyszer. Mi sem vagyunk különbek nála. Péterrel is megtörtént, pedig ő három évig Jézus közelében volt. Hallotta taní-

tását, látta tetteit. Vele volt a megdicsőülés hegyén, vallástétele örök mintája a Jézus küldetését felismerő tanítvány hitvallásának. Ha Jézusnak emberi segítségre lett volna szüksége, Péter ott lett volna, mint ahogy oktalanul

ott is volt szablyával a kezében. Jézusnak viszont a Gecsemáné kerti gyötrelmei idején lett volna szüksége a hűséges tanítvány virrasztó és imádkozó jelenlétére. És éppen ekkor vallott kudarcot. Utolsó szavaival, melyeket a meghalni készülő Ura hallott, gyalázatosan megtagadta őt. És erre mind emlékezik, mert nem tud szabadulni a sötét múlttól, s nem engedi szabadulni e két szó: „és Péternek”.

Lehet-e ennél nyomorultabb érzésekkel viaskodni? Minden tagadásunk, megszegett fogadásunk, lelki-

**A feltámadott
Krisztussal való
húsvéti találkozás
már ma
eredményezhet
egészen új életet**

ismeret furdalásunk, szégyenünk és kétségbeesésünk hasonlónvá tesz Péterhez. S ez a pokol maga. A halál lélegző testben, még gondolkodó aggyal, összeszorult szívvel. Ebben az állapotban van szükségünk arra, hogy Krisztus feltámadásának ereje minket is új életre támasszon. És itt hangzik az igében rejlő vigasztalás:

b. Krisztus szerelme nagyobb, mint Péter bukása. Mert „bár a szívünk elítél, Isten mégis nagyobb a mi szívünknel” (1Jn 3,20.). Három dolgot jegyezzünk meg:

- Isten nem csak ismer, hanem személy szerint szeret is. Ezért adta keresztre engesztelt Fiát. Személy szerint Péterre gondolt, ahogy később személyesen Sault szólította meg a damaszkuszi úton. És személy szerint téged hív ma, ha hűtlenül meg is tagadtad őt.

- Krisztus veled személyesen akarja elrendezni a dolgokat. Pétert sem szégyeníti meg nyilvánosan, még csak meg sem dorgálja. Sőt, először Péternek külön jelenik meg a feltámadása után. Az emmausi tanítványok Jeruzsálembé visszatérve erősítik meg a hírt: „valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak”. Pál pedig azt írja: „És megjelent Kéfásnak, aztán a tizenkettőnek.” Többet nem tudunk erről a találkozásról. Ez a találkozás viszont a kettőjük kapcsolatának a helyreállítása lehetett. Kettőjük ügye volt, ketten intézték el. Személyes találkozásra van szükség, hogy Istennel dolgainkat elintézhessük. Más nem teheti meg a nevünkben. A bűnvallásunk is, az úrvacsorában való részesedésünk is egészen személyes kell, hogy legyen. Én valom meg bűneimet, én vallom meg Istenbe vetett hitemet, én veszem magamhoz a falat kenyeret és a korty bort, én kapom a bűnbocsánat és örökélet bizonyosságát, én támadok új életre. Új élettel pedig személyesen kell szolgálnom a közösségben, személyesen kell intéznie dolgaiamat a közösség tagjaival. Mert minden bűn először Isten ellen elkövetett bűn.

- Krisztus szerelme az ő kegyelméből van, nem emberi erőfeszítés eredménye. Jézus nem várja el Pétertől, hogy kemény munkával hozza helyre azt, amit tagadásával elrontott. Isten kegyelme meg nem érdemelt ajándék. Nem lehet jó cselekedetekkel megszerezni. Az egyetlen lehetséges válasz a kegye-

Jan Miense Molenaer: Péter tagadása (1633)

lemre az, hogy elfogadom, és hogy alázatosan megpróbálok engedelmeskedni.

És végül:

3. Bukásunk nem zár ki végleg a Krisztus szolgálatából.

A csak emberi érdekek alapján működő rendszer Pétert kizárta volna az apostolok sorából, de legalábbis lefokozta volna. Isten szeretete azonban a legnagyobb emberi bukást is kegyelme tróféájaként mutatja fel, saját dicsőségének a szolgálatába állítja:

– Isten a bukásaink által is nevel. A hatalmas IBM cég fiatal igazgatójáról szóló történet szerint a fiatalember egy veszélyes pénzügyi manőver nyomán több mint tízmillió dollárt veszített. A cég alapítója mághoz hívta a kétségbeesett embert, aki azonnal meg is szólalt: Uram, gondolom, azért hívtok, hogy beadjam lemondásomat. A tekintélyes öreg így felelt: Ne vicceljen, fiatalember! Éppen most költöttünk tízmilliót a taníttatására.

A Bibliából bőven olvashatunk arról, hogy Péter bukások általi taníttatása nem volt hiábavaló. Előbb elbukott, mert öntelt volt. „Ha mindenki meg is botránkozik, én akkor sem” – mondta. Később ő maga írja: „valamennyien legyetek alázatosak” (1Pt 5,5).

A Gecsemáné kertben elalszik, majd később figyelmeztet: „legyetek tehát bölcsék és józanok, hogy imádkozhassatok” (1Pt 4,7).

Fegyvert emelve akarja Jézust megvédeni, majd azt írja: „ha kitar-

tóan cselekszitek a jót, és túritek érte a szenvedést, az kedves az Isten szemében” (1Pt 2,20).

Megtadadja Jézust, és később ő kéri: „legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet” (1Pt.3,15).

Nem arról van szó, hogy elég a bűneink miatti elesés, és nem kell szentségre törekedni. De nagy lehetőség az, hogy a kegyelmes Isten a bukásaink által is nevel, oktat. Tanuljunk tehát a kudarcokból!

– Isten a bukásaink által másokat is nevel. Jézus azt mondja Simonnak: „ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait” (Lk 22,31). Húsvét után pedig megbízza a nyáj őrzésével, legeltetésével. Isten felhasználja a megtért bűnösöket arra, hogy bűnösöket térítsenek hozzá.

Képzeld csak el, hogyan tekinthettek Péterre azok, akik pünkösdkor hallgatták prédikációját, de még emlékeztek tagadására. Ismerték ezt a Pétert, mégis megtértek és megkeresztelkedtek több mint háromszáz. Mert érezték és tudták, hogy ez a Péter a Feltámadottal való találkozásból új életre kelt, a Szentlélek által egészen újjászületett. Hatalmas változás! Bármelyikünkkel megtörténhet. Meghal Simon, a Jóna fia, s megszületik Péter, Jézus Krisztus hűséges apostola. Egykor bukott bűnös, húsvét után megváltott szolga, Isten eszköze. A feltámadás ereje minket is új életre támaszt. Boldog új életet kívánok!

■ Fazekas Zsolt

ÜNNEPI ISTENTISZTELETEINK

Farkas utcai templom

Húsvét I. napja:

- reggel 9: Fazekas Zsolt (úrvacsoraosztás)
- de. 11: Fazekas Zsolt (úrvacsoraosztás)
- du. 6: Péntek András (úrvacsoraosztás)

Húsvét II. napja:

- de. 10: Bán Alpár
- du. 6: Bán Alpár

Húsvét III. napja:

- de. 10: Bán Alpár
- du. 6: Péntek András

Györgyfalvi úti imaház

Húsvét I. napja:

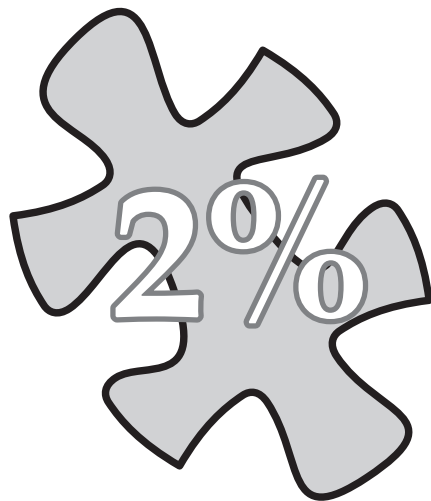
- de. 10: Bán Alpár (úrvacsoraosztás)

Húsvét II. napja:

- de. 10: Péntek András

Húsvét III. napja:

- de.10: Fazekas Zsolt

Kedves testvéreink!

A Farkas utcai református egyházközség presbitériuma szeretettel értesíti Önöket, hogy a 2009-es évben is az államnak befizetett személyi jövedelemadó 2%-át felajánlhatják gyülekezetünk javára.

Az így befolyt teljes összeget a Györgyfalvi úti imaházunk építésére fogjuk felhasználni.

E nagy munka csak közös erővel és Isten segítségével fog sikerülni!

Ha segíteni szeretne, rendelkezésére állunk a lelkeszi hivatalban.

Köszönjük támogatóink szíves segítségét!!!

Húsvéti ünnepi legátusunk Bán Alpár III. éves teológiai hallgató.
Fogadjuk szeretettel szolgálatait, és adományainkkal támogassuk tanulmányai folytatásában!